

Arrest

nr. 211 879 van 5 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21 bus 20
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Koerd afkomstig uit Kotban (Salmas, Iran) en bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit. U bent gekend onder de naam H. (...). In 1390 (Iraanse kalender, komt overeen met 2011/2012) was u onderweg van Salmas naar Kotan met enkele boodschappen wanneer u plots – het was donker – lichten zag en er op uw wagen werd geschoten door de Ettelaat (Ministerie van Inlichtingen). Een raam van uw wagen sneuvelde en u werd geraakt door glasscherven. U moest stoppen en uw wagen werd onderzocht. Er werd u gevraagd voor wie de boodschappen in uw wagen waren en u vertelde dat dit voor bij u thuis was. U werd meegenomen door de Ettelaat die u

informeerde dat zij informatie hadden gekregen dat er verdachte zaken in uw auto zouden liggen. U bleef tien dagen aangehouden. Nadat de Ettelaat wisten dat u onschuldig was, werd u vrijgelaten na het tekenen van een beloftebrief. Op 30.04.1395 (20 juli 2016) – u was 's avonds op de terugweg met uw kudde schapen - werd u benaderd door vier personen. Zij hadden Koerdische kledij aan en vertelden dat ze lid waren van PJAK (Partij voor een vrij leven in Koerdistan / Free Life Party of Kurdistan / Partiya Jiyana Azada Kurdistanê). Ze vroegen u om hen ongezien naar de woning van T. S. (...) te brengen. T. (...) – zo vertelde uw vader alsook andere mensen – werkte voor de Iraanse autoriteiten door hen informatie te bezorgen als spion. U vroeg wat u met uw dieren diende te doen en de PJAK'ers zeiden dat u uw kudde eerst naar de stal aan de rand van het dorp kon brengen, waarop zij u vergezelden. Hierna bracht u hen zonder iets tegen elkaar te zeggen naar de woning van T. (...). Wanneer jullie aan de woning van T. (...) kwamen, zei u tegen de leden van PJAK dat dit de woning van T. (...) was, waarop zij naar de deur gingen. U wou vertrekken in een andere richting wanneer de echtgenote van T. (...) op dat moment de deur opende en zij u en die PJAK'ers zag. U ging hierop verder richting uw eigen woning en de leden van PJAK naar de woning van T. (...). Wanneer u dertig à veertig meter verder was, hoorde u lawaai van de woning van T. (...) komen. U keerde terug naar de woning en hoorde zijn echtgenote roepen dat ze T. (...) niet mochten slaan waarna er drie à vier schoten werden gelost. Hierop hoorde u T. (...) zijn echtgenote roepen dat ze haar echtgenoot gedood hadden en dat u, H. (...) de zoon van B. (...), ze naar hen had toe geleid. U ging hierop naar uw stal en hoorde steeds meer lawaai in het dorp. Omdat u niet gezien wilde worden, ging u vanuit uw stal naar een heuvel buiten het dorp op zo'n één à twee kilometer. Van hieruit kon u het dorp observeren. Na ongeveer twee uur zag u drie wagens die uit de richting van de stad naar uw dorp kwamen. Ze reden eerst richting het huis van T. (...) en dan richting uw woning. U hoorde hen in het Azeri/Turks roepen en besloot dat het bijgevolg om militairen ging. Hierop besloot u te voet naar het dorp Kharis te gaan bij uw tante langs vaderskant L. (...) en haar echtgenoot I. (...). U bracht daar de nacht door en de volgende ochtend kwam I. (...) naar u toe om te vragen waarom u daar was. U vertelde dat u ruzie had met familie. I. (...) ging hierop naar buiten, maar een uur later kwam hij boos terug. I. (...) had gehoord dat u mensen van PJAK naar het huis van T. (...) had gebracht en zei dat u diende te vertrekken uit zijn woning. U en uw tante smeekten dat u nog enkele dagen mocht blijven en I. (...) stemde hiermee in. Twee dagen later ging I. (...) naar de stad en vertelde hij bij zijn terugkomst dat hij met uw broer K. (...) had gesproken. Die vertelde aan I. (...) dat de Ettelaat naar u op zoek was en dat uw vader de avond van het incident was meegenomen door hen. Hij werd geslagen en onder druk gezet zodat u zich zou aanmelden bij de Ettelaat. Een week later werd uw vader vrijgelaten en ontmoette hij I. (...) en zei hij dat u Iran diende te verlaten. Op 10.05.1395 (31 juli 2016) bracht I. (...) u naar het grensdorp Khostrik. Jullie staken samen illegaal de grens over naar het dorp Shashan waar u bij de familie Id. (...) verblijft. U reisde later door naar Istanbul en met de hulp van een smokkelaar reisde u over land naar Bulgarije. In Servië kwam u uw neef M. A. B. (...) (O.V. (...)) tegen en samen reisden jullie verder naar België. Op 13 maart 2017 diende u een asielaanvraag in. Op het Commissariaat-generaal kwam u de broers – jullie vaders zijn neven – M. A. M. (...) (O.V. (...)) en M. (O.V. (...)) tegen. U vernam van uw broer dat nadat u Iran had verlaten uw vader nog twee keer werd meegenomen door de Iraanse autoriteiten. Sinds uw vader ziek was geworden, zo'n één à twee maanden na uw vertrek, wordt hij met rust gelaten. Daarnaast hoorde u ook van uw broer dat de familie van T. (...) verschillende keren ruzie maakte met uw ouders en dat uw vader hierbij werd aangevallen. U vernam ook dat T. (...) niet gedood werd, maar enkel gewond.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele shenasnameh (geboorteboekje); uw originele cart-e-melli (identiteitskaart); en een Belgisch medisch attest waarin wordt vastgesteld dat u een aantal metaalscherven heeft in uw ruggenwervel, gedateerd op 29/03/2017.

B. Motivering

Na nader onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden.

U verklaarde dat u Iran heeft verlaten omwille van problemen die u ondervond met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van uw betrokkenheid bij het brengen van leden van PJAK naar een dorpsgenoot T. (...) – die eveneens werkzaam was voor de Iraanse autoriteiten – waarop deze door de leden van PJAK werd mishandeld en beschoten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat in het licht van de actieve vervolging van PJAK en haar aanhangers door het Iraanse Regime er een aantal elementen in uw verklaringen zijn die ernstige twijfels doen rijzen over de geloofwaardigheid van uw beweerde betrokkenheid bij het leiden van leden van PJAK naar iemand die voor de Iraanse autoriteiten werkzaam was als spion. Zo is het weinig geloofwaardig dat deze leden van PJAK - die u nog niet eerder had gezien (CGVS II, p. 4) en waarvan u stelde dat ze ongezien wensten te blijven (CGVS I, p.17 - zich zondermeer aan u voorstelden als leden van PJAK (CGVS I, p. 17), te meer daar het in uw regio geweten is dat sommigen spioneren

voor/samenwerken met de Iraanse autoriteiten (CGVS II, p. 6). Verder is het opmerkelijk hoewel u stelde dat meerdere mensen in het dorp op de hoogte zijn van de banden die T. (...) heeft met het Iraanse regime, dat er maar één T. (...) in het dorp was en dat hij bovendien directeur was van een staatsbedrijf dat naast zijn woning was gelegen, de PJAK'ers iemand, een wildvreemde bovendien, nodig hadden om hen deze woning aan te duiden (CGVS II, p. 5-7). Daarnaast verklaarde u op de vragen of het niet gevaarlijk was om deze gewapende leden van PJAK naar een persoon te brengen die werkzaam is voor het Iraanse regime als spion en wat u dacht dat ze met hem zouden doen, respectievelijk dat u niet wist dat u problemen zou krijgen en u dat u niet wist wat er zou gebeuren (CGVS II, p.7). Zelfs wanneer T. (...) zijn echtgenote u in het gezelschap van deze personen zag en er u gevraagd werd wat u dacht dat er nu zou gebeuren, stelde u dat u niets speciaal dacht en vervolgde u uw weg naar uw eigen woning (CGVS II, p. 10-11). Dat u meende dat het leiden van deze leden van PJAK tot bij T. (...) zonder enig gevolg zou blijven, zelfs wanneer u hierbij werd opgemerkt door zijn echtgenote, mist - gelet op de reeds aangehaalde actieve vervolging van PJAK en zijn aanhangers - elke geloofwaardigheid.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondermijnd door enkele incoherenties en merkwaardigheden. Zo is het opmerkelijk dat u geen omschrijving kon geven van de gezichten van deze vier leden van PJAK geven. U stelde dat het donker was en dat u hun gezicht niet goed gezien had (CGVS I, p. 16 / CGVS II, p. 3). U gaf echter aan dat die avond zowel u een lamp vasthad, de leden van PJAK een lamp vasthadden alsook dat het dorp verlicht was (CGVS I, p. 16, 19 / CGVS II, p. 3, 8). Niettemin verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat u deze personen nog nooit gezien had (CGVS II, p. 4). Geconfronteerd met de bedenking hoe u dat kon weten gezien u hun gezicht niet goed gezien had, kwam u niet verder dan opnieuw te stellen dat u hun gezicht niet gezien heeft en dat u het eigenlijk niet weet (CGVS II, p. 4-5). Verder stelde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u gedwongen werd om mee te gaan met deze leden van PJAK omdat u niets anders kon dan instemmen omdat u alleen tegenover vier gewapende personen stond (CGVS I, p. 17). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat toen de PJAK'ers u vroegen om hen te begeleiden, u er gewoon mee instemde en u niet dacht dat u er problemen door zou krijgen (CGVS II, p. 7). Daarnaast verklaarde u dat u nadat T. (...) werd neergeschoten en zijn echtgenote riep dat u de leden van PJAK naar hen had gebracht, een heuvel boven het dorp opging en daar de situatie afwachtte. Na zo'n twee uur wachten zag u drie wagens die uit de richting van Salmas kwamen. U leidde af dat het om militairen ging omdat u klanken hoorde in het Azeri/Turks en militairen uit Salmas Azeri/Turks spreken (CGVS I, p. 21-22 /CGVS, p. 13-16). Gelet op uw verklaringen dat u zich op zo'n twintig minuten stappen of zo'n één à twee kilometer van uw dorp bevond, is het weinig geloofwaardig dat u stemmen kan horen uit uw dorp, laat staan klanken onderscheiden (CGVS I, p. 22 / CGVS II, p. 14). U verklaarde verder na het incident tien dagen ondergedoken te zijn bij uw tante en oom een dorp verder (CGVS I, p. 22 /CGVS II, p. 21). Gelet op de reeds aangehaalde houding van de Iraanse autoriteiten ten opzichte van personen die met PJAK geassocieerd worden en het feit dat uw vader een week lang vastgehouden werd door de Ettelaat, is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat uw familie – gezien uw oom wel degelijk op de hoogte was van de risico's (CGVS I, p. 22) - er mee instemde dat u hier nog zo'n lange periode verbleef. U stelde zelf dat dit een gevaarlijke plek was om onder te duiken, maar dat er geen ander optie was (CGVS II, p. 21). Deze uitleg weet niet te overtuigen gezien uit niets blijkt dat u zich niet zou kunnen verschuilen op een andere meer afgelegen of verlaten plek.

Ten slotte heeft u geen enkel idee of u in Iran in beschuldiging werd gesteld door de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van dit incident (CGVS I, p. 24 /CGVS II, p. 22). Ook wat betreft de problemen van uw vader na dit incident verklaarde u aanvankelijk tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u niet weet of uw vader van iets beschuldigd werd om dan even later te stellen dat hij van niets beschuldigd werd omdat hij anders niet zou zijn vrijgelaten. U stelde dit evenwel nooit gevraagd te hebben omdat u uw familie geen problemen wil bezorgen (CGVS I, p. 23-24). Ook wat betreft het lot van de leden van PJAK die T. (...) beschoten hadden had u geen informatie en stelde u wederom dat u dit niet durfde te vragen via de telefoon (CGVS I, p. 23). Gelet op het feit dat u wel nog in contact staat met uw broer en u het bijvoorbeeld wel had over de martelingen die uw vader zou hebben ondergaan overtuigen deze verklaringen voor uw gebrek aan informatie niet (CGVS I, p. 24 / CGVS II, p. 21).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen noopt ertoe dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde betrokkenheid bij het brengen van leden van PJAK naar een dorpsgenoot die werkzaam was voor de Iraanse autoriteiten en de hieruit volgende problemen.

Wat betreft uw aanhouding in 1390 (2011/2012) waarbij u werd tegengehouden werd door de Ettelaat omdat zij een tip hadden ontvangen dat er zich verdachte goederen in uw wagen bevonden en u een week werd vastgehouden waarna u vrijkwam na het ondertekenen van een document waarin stond dat u zich niet meer in opspraak zou brengen, dient opgemerkt te worden dat u na uw vrijlating hieromtrent

geen problemen meer heeft gekend (CGVS I, p. 26). Uit niets blijkt dan ook dat u hieromtrent anno 2018 een risico op vervolging of ernstige schade loopt.

De door in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw persoonsgegevens worden hier niet betwist. Het medisch attest dat u indiende toont louter aan dat u een aantal metaalscherven in uw ruggenwervel heeft, maar zegt niets over de omstandigheden waarin u deze opliep.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, “aangaande de waarachtigheid van de afgelegde verklaringen”, haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel, “aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling”, beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In een derde middel, “aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut”, voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM en van de artikelen 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. In een vierde middel, ten slotte, roept verzoekende partij de schending in van de materiële motiveringsplicht, van het verbod van willekeur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij stelt dat *in casu* geen enkele feitenbevinding plaatsvond en dat verwerende partij zich beperkt heeft tot het verwijzen naar een stereotype argumentatie, merkt de Raad vooreerst op dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot een “verwijzing naar een stereotype argumentatie”. Verwerende partij heeft wel degelijk alle door verzoekende partij aangegeven feiten en elementen onderzocht en zij heeft op omstandige wijze uiteengezet waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij weergegeven asielmotieven. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door

verzoekende partij aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.18. – en dat er geenszins sprake is van “een stereotype argumentatie”.

2.2.5.1. Verzoekende partij stelt voorts dat zij achter haar verklaringen blijft staan en dat zij niets anders dan de waarheid heeft verteld. Zij heeft de werkelijke gebeurtenissen verteld, doch kan zij niet van alles en van elk detail op de hoogte zijn. Zij heeft in de mate van het mogelijke geantwoord op de aan haar gestelde vragen, maar uiteraard wist zij niet alles en kon zij ook niet alles weten. Evenmin kan van haar worden verwacht dat zij alle elementen die zij aanvoert, bewijst. Verzoekende partij duidt erop dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Verzoekende partij hekelt dan ook dat verwerende partij haar verklaringen zomaar éézijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat met bovenstaand betoog op geen enkele wijze de vaststellingen in de bestreden beslissing *in concreto* worden weerlegd. Er wordt van verzoekende partij nergens verwacht dat zij van “alles en van elk detail” op de hoogte zou zijn. Wel kan van haar terecht worden verwacht dat zij eenduidige en overtuigende verklaringen zou kunnen afleggen over de kerngebeurtenissen in haar asielrelaas en dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar problemen in haar land van herkomst. De vaststelling dat zij hierin in gebreke blijft, ondergraaft de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat van verzoekende partij verwacht wordt dat zij alle elementen die zij aanvoert, bewijst. De Raad herhaalt verder dat verwerende partij alle door verzoekende partij aangegeven feiten en elementen onderzocht heeft en dat zij op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij weergegeven asielmotieven (zie punt 2.2.4.). Verwerende partij heeft dan ook geenszins de verklaringen van verzoekende partij “zomaar éézijdig” afgewezen.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen tracht te verklaren door het betoog dat haar verklaringen op het Commissariaat-generaal verkeerd werden vertaald, waarbij zij tevens opmerkt dat de aanwezige tolk in slaap was gevallen en een nonchalante indruk gaf, stelt de Raad vast dat verzoekende partij aan het einde van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 13 februari 2018, gevraagd of zij de tolk goed heeft verstaan, stelt de tolk goed te hebben verstaan, maar dat deze wel voor de pauze slaperig was geworden. De Raad stelt evenwel vast dat uit niets blijkt dat de kwaliteit van de vertaling hierdoor zou zijn beïnvloed, temeer nu beslist werd om te pauzeren en verder nergens uit desbetreffend gehoorverslag blijkt dat er zich problemen voordeden met de tolk. Verzoekende partij concretiseert bovendien nergens welke passages uit het gehoorverslag niet overeenstemmen met hetgeen zij verklaard heeft. Verzoekende partij maakt dan ook op geen enkele manier aannemelijk dat de vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan vertaalfouten.

2.2.7.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat het ongeloofwaardig is dat verzoekende partij de gezichten van de leden van PJAK niet zou hebben gezien, stelt verzoekende partij dat zij “werd gedwongen om het licht gedoofd te houden. Het was nacht en bovendien pikdonker. Hij wou hen wel zien, maar ze verhinderden dit.”.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de bewering dat zij gedwongen werd om het licht gedoofd te houden geenszins volstaat om te verklaren waarom zij hun gezichten niet gezien heeft. Immers gaf verzoekende partij niet alleen aan dat zowel de PJAK'ers als zijzelf een lamp hadden, doch tevens dat het dorp verlicht was (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 13/02/2018, p. 8-9). Dat verzoekende partij in dergelijke omstandigheden hun gezicht niet zou hebben gezien, is geenszins plausibel.

2.2.8. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opmerkt dat zij wist dat indien zij niet gewoon instemde met de leden van PJAK, zij haar effectief zouden hebben gedwongen, en dat zij verder ook “diep van binnen” wist dat het een gevaarlijke situatie was, meent de Raad evenwel dat deze bemerking de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds haar verklaring tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat zij gedwongen werd om mee te gaan met deze leden van PJAK omdat zij niets anders kon dan instemmen omdat zij alleen tegenover vier gewapende personen stond en anderzijds haar verklaring tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud dat, toen de PJAK'ers haar vroegen om hen te begeleiden, zij er gewoon mee instemde en zij niet dacht dat zij er problemen door zou krijgen, geenszins in een ander daglicht stelt. Uit haar verklaring tijdens haar

tweede persoonlijk onderhoud blijkt immers nergens dat zij zich gedwongen zou hebben gevoeld om in te stemmen met het verzoek van de PJAK'ers, hetgeen zij wel beweerde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud.

2.2.9.1. Waar verwerende partij stelt dat het weinig geloofwaardig is dat zij de stemmen van de militairen zou hebben kunnen horen, laat staan klanken kon onderscheiden, betoogt verzoekende partij dat zij *“op ongeveer 20 minuten stappen van zijn dorp verwijderd was en klanken hoorde, op een heuvel stond en dus in feite dichterbij was dan door het CGVS geopperd. Dat het onderscheiden van klanken zeker plausibel is, in de wetenschap dat hij bergop wandelde”*.

2.2.9.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het geenszins ernstig is van verzoekende partij om te beweren dat zij vanop de plek vanwaar zij zicht had op haar dorp en de toegangswegen tot het dorp en die zich ongeveer één à twee kilometer van het dorp bevond (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 13/02/2018, p. 14), stemmen kon horen vanuit het dorp, laat staan dat zij klanken zou kunnen onderscheiden.

2.2.10.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat het op zijn minst opmerkelijk te noemen is dat haar oom en tante er mee instemden dat verzoekende partij nog zo'n lange periode bij hen verbleef, bemerkt verzoekende partij dat haar oom aanvankelijk instemde doordat zij verzwegen had dat zij werd vervolgd. Toen haar oom dit te weten kwam, wilde hij niet meer dat verzoekende partij daar nog langer zou verblijven. Verzoekende partij speelde evenwel in op het gemoed van haar tante en haar tante kon haar oom vervolgens overhalen om verzoekende partij nog wat langer te laten blijven.

2.2.10.2. De Raad herhaalt evenwel de motivering van de bestreden beslissing dat het, gelet op de houding van de Iraanse autoriteiten ten opzichte van personen die met PJAK geassocieerd worden en het feit dat haar vader een week lang vastgehouden werd door het Ettelaat, het op zijn minst opmerkelijk te noemen is dat haar familie er mee instemde dat verzoekende partij er nog zo'n lange periode verbleef, temeer nu uit haar verklaringen blijkt dat haar oom op de hoogte was van de risico's. Dat haar oom aanvankelijk wilde dat verzoekende partij zou vertrekken, doch na aandringen van verzoekende partij en haar tante bijdraaide, doet aan deze vaststelling geen enkele afbreuk. Het toont immers net aan dat haar oom op de hoogte was van de risico's, waardoor het des te opmerkelijker is dat hij ermee akkoord ging dat verzoekende partij er nog langer verbleef.

2.2.11. Inzake de bemerking van verzoekende partij dat zij door de gebeurtenissen verward en ernstig getraumatiseerd is, stelt de Raad vast dat verzoekende partij dienaangaande geen enkel medisch attest bijbrengt. Zij toont dan ook op geen enkele wijze aan dat de vaststellingen in de bestreden beslissing te wijten zijn aan haar mentale gezondheidstoestand.

2.2.12. Wat betreft verder het verweer van verzoekende partij dat verwerende partij zich beperkt te stellen dat haar asielrelaas ongeloofwaardig is, zonder zich de vraag te stellen of het asielrelaas zich zou kunnen voorgedaan hebben, dit terwijl de problematiek nochtans duidelijk blijkt uit mensenrechtenrapporten omtrent de situatie in Iran, bemerkt de Raad dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Iran niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in Iran werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

2.2.13. Daar waar verzoekende partij nog opmerkt dat verscheidene rapporten stellen dat de grensgebieden tussen de Iraakse Koerdische Autonome Regio en Iran, het grensgebied tussen Diyala en Iran en het grensgebied met Turkije bijzonder onveilig zijn, stelt de Raad vast dat verzoekende partij nalaat desbetreffende rapporten bij te brengen. Verzoekende partij beperkt zich dienaangaande dan ook tot blote beweringen. Zij toont bovendien evenmin aan dat haar dorp Kotban (Salmas) zich in één van deze onveilige grensgebieden bevindt.

2.2.14. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, § 4 (voorheen artikel 48/6, tweede lid) van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken zonder enige bevestiging kan aannemen, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat *“de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als

volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.15. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.16. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.17. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.18. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 1 december 2017 en 13 februari 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Kurmanji en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.19. Waar verzoekende partij ter terechtzitting een niet-geïntariseerde bundel stukken neerlegt stelt de Raad vast dat deze stukken niet voorzien zijn van een aanvullende nota. Met toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden deze stukken derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.2.20. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT